

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXXI., číslo 6.

červen 2025

Obsah: K. Křepelka Jitro..., Mystika Mládí, Mystika stáří, Komunikaci je třeba odzbrojit, Křepelka Návrat ztraceného syna, Jidáš, Nejen asketika a mystika..., Ztráta vztahů..., Diva Turzanensis, Mdloba, Kdo utěší Ježíše na Kalvárii, Apokalypsa plná naděje a radosti'9, Měsíční sonáta..., Vězení, Předzpěv, Brněnská akademie duchovního života ctih. Patrika Kužely OP, mučedníka z Osvětimi

JITRO ZACHVÍNÁ VLČÍMI MÁKY

SVĚTLO SE OBRACÍ DO TMY

A LES K HVOZDU

KREV PĚJE DECH

PSÍ VĚRNOSTI

SVÍTÁ

A DO VLČÍ KŮŽI

LEHCE NAŠLAPUJE JITRO

TAM, KDE NEBE

PÁDEM ANDĚLA

DOTKLO SE ZEMĚ

VZKVÉTÁ BUŘINA ZEMĚDÝM

SVÍTÁ

A MLHA ZACHVÍNÁ VLČÍMI MÁKY

KAREL KŘEPELKA

+++

MYSTIKA MLÁDÍ

Vládce světa dnes z každého masmédia vytrubuje: CÍRKEV JE V KRIZI!

Na Církev se neobracejte, protože ta má dost problémů sama se sebou, takže vám nepomůže. Skutečnost je však jiná: v krizi je každý bloudící světem a hledající smysl života.

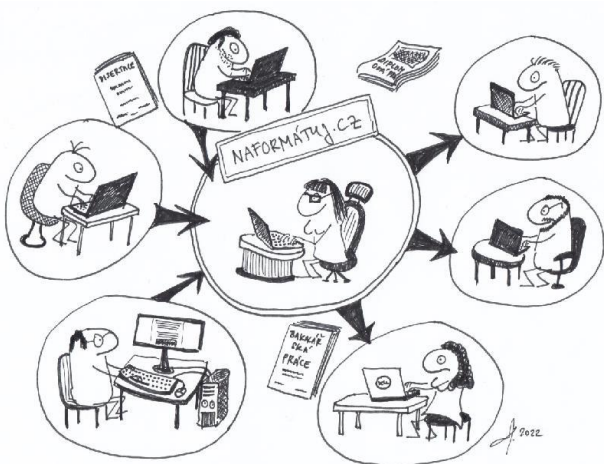
Každé nové pokolení začíná krizí, ale to není škodlivé. Je to krize růstová či rozvojová. Každé nové pokolení musí zakusit novou evangelizaci, musí se nově setkat s Kristem, a ne aby jen přebíralo všechno od toho, jak si setkání s Bohem osvojili jejich předkové, a potom to nějak papouškovala.

Chci zdůraznit tento zásadní cíl : Ježíš Kristus je právě díky svému kříži jediným zdrojem spásy a milosti. Jako lidsky vtělený Bůh zvítězil obětí své smrti nad hříchem lidstva. Tím nám znovu otevírá nadpřirozený život, život v přátelství s ním, který se dovrší životem věčným. K tomu, abychom v Ježíši Kristu našli Boží život, jenž nám je dán, nevede jiná cesta než kříž, který Církev nazývá jedinou nadějí. Kříž, o němž svatý Pavel píše: „*At' je daleko ode mě, abych se chlubil něčím jiným než křížem našeho Pána Ježíše Krista, kterým je pro mě ukřižován svět a já světu*“ (Gal 6,14).

Na odčinění neposlušnosti a pýchy našich prarodičů se Ježíš z lásky ponížil „*a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno*“ (Flp 2,8-9). Těmito pro křesťanství zásadními slovy svatý Pavel vysvětluje, že Boží vítězství se rodí na kříži. Křížem je napravena lidská přirozenost zraněná hříchem našich prvních prarodičů, kteří kvůli svému uspokojení odmítli Boží život.

Ztráta smyslu pro Boha je základem všech krizí. Uctívání je úkon lásky, klanění se Bohu, dětské odevzdanosti a pokory před hrozným Božím majestátem a svatostí. Člověk se stejně jako Izaiáš ocitá před velkolepou Přítomností, před níž serafové volají jeden k druhému: „*Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy*“ (Iz 6,3). Voláme proto spolu s prorokem: „*Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů*“ (Iz 6,5).

Kdo zanedbává uctívání, protože se soustřeďuje na sebe a na své aktivity a stará se o lidské výsledky své služby. Na Boha si nenacházejí čas, protože pro něj ztratili smysl. V jejich životě už nemá mnoho místa. Boží prvenství však má

znamenat ústřední význam Boha v našem životě, našich činech i myšlenkách. Jestliže člověk na Pána zapomíná, nakonec oslavuje sám sebe. Tak se sám staví otevřeně proti Bohu. Chová se, jako by svět byl jeho vlastním, jemu vyhrazeným panstvím. Se stvořením, které se stalo vlastnictvím člověka určeným k dobývání zisku, už nemá Bůh nic společného.

Pod záminkou „zachovávání čistého nadpřirozena“ zakazuje Bohu vstupovat do našich životů odmítá vtělení. Odmítá, že by se Bůh mohl

vyjadřovat Písmem, a to pak chce očistit od všech „mýtů“, které prý obsahuje. Odmítá možnost vyjadřovat Boha prostřednictvím teologie pod záminkou zachování Boží přesáznosti. Odmítá zbožnost, náboženskou úctu, posvátnost pod farizejskou záminkou, že do svého vztahu k Bohu

nechce zavádět lidské prvky.

Nadpřirozeno odložili do nějakého odlehlého kouta, kde nutně muselo zůstat plané. Vyhnali ho do exilu v rezervaci, kterou nám ochotně přidělili, aby tam v naší péči postupně odumřelo. Oni se mezitím věnovali organizování světa, toho světa, který je podle nich jediný reálný, jediný živý, světa věcí a lidí, světa přírody a obchodních záležitostí, světa kultury a politiky. Zkoumali ho či budovali bez jakéhokoli křesťanského vlivu, v naprosto svěťáckém duchu. [...] Tragickým nedorozuměním jsme se k této hře více či méně propůjčili. Existovalo jakési neuvědomované spiknutí mezi hnutím, které vedlo k zesvětšťování, a zatemnělou teologií, a zatímco nadpřirozeno bylo ve vyhnanství či vypovězeno, vznikla mezi námi domněnka, že se ocitlo mimo dosah přírody, v oblasti, kde má panovat.“

Křesťan je ten, kdo se modlí, nikoli sociální pracovník. Proč to tolik zdůrazňujete?

Zásadní věcí je, aby si každý křesťan plně uvědomoval, že je především Božím přítelem a uživatelem modlitby. Nesmí se nechat strhnout světem, jako by čas zasvěcený Kristu v důvěrné tiché modlitbě byl časem ztraceným.

Nemůžeš pečovat o duše druhých, když svou vlastní necháváš hynout. Nakonec už neuděláš nic ani pro druhé. Musíš mít čas pro sebe, abys mohl být s Bohem.

V každodenním životě je křesťan často rozpolcen mezi mnoha požadavky bližních a tichým voláním Boha. Někdy má dojem, že v jeho životě musejí spoluexistovat dva různí lidé. Ve skutečnosti tomu tak ale není. Jeho jediný a sjednocující základ spočívá ve spojení s Bohem. Modlitba dává službě život. Služba zase vyvolává žízeň po Bohu. Vede nás k modlitbě.

Křesťané musejí významnou dobu svého dne zasvětit modlitbě. Pán Ježíš třicet let zůstával pod závojem lidské přirozenosti a učil se pracovat v tichu a kontemplativní modlitbě. Bez ustání setrval v rozhovoru se svým Otcem, tyto důvěrné chvíle o samotě s Bohem po dlouhé hodiny a celé noci byly nezbytnými okamžiky sdílení a důvěrnosti uvnitř Nejsvětější Trojice.

Jestliže křesťan důvěrným životem s Otcem nenapodobuje Pána Ježíše, je ztracen. Kristus neváhal prchat, utíkat před zástupy, které na něj dorážely, a v osamocení, modlitbě, kontemplaci a tichu nacházet Otce. Chce-li křesťan pomáhat druhým, musí nejprve sám žádat pomoc od Pána.

Pán Ježíš nás nazývá přáteli. Přes naši nehodnost a naše četné hříchy se na nás zcela spoléhá.

Co žádají lidé od křesťana? Jen jediné: „*Rádi bychom viděli Ježíše*“ (Jan 12,21). Žádá, abychom je vedli k Ježíši, uváděli je do vztahu k němu. Pokřtění chtějí Krista poznat, setkat se s Kristem osobně. Jenže setkat se s Bohem mohou jenom na poušti, kde ho mohou najít. Skrze křesťana chtějí vidět Ježíše Krista. Chtějí slyšet Jeho Slovo. Křesťan, který nemá v srdci Ježíše, nemůže činit nic. Nikdo nemůže dát, co sám nemá. Jestliže se křesťan nemodlí, je jeho obět' jen prázdnou skořápkou, společenským, světským úkonem. Věřící postupně odcházejí, protože studna, kde doufali nalézt vodu, je vyschlá.

Kristus Pán je veliký modlitebník. Mlčení s Otcem nás připravuje na setkání s druhým člověkem. K lidem je třeba přistupovat s Božím pohledem.

Křesťan tu není přednostně k tomu, aby se přednostně zapojoval pro sociální spravedlnost, demokracii, ekologii nebo lidská práva. Takové úchylinky mění křesťana v odborníka v oblastech příliš vzdálených duchovnímu poslání, jak je k tomu zve Pán Ježíš.

Jak můžeme s úspěchem řešit hmotnou bídu, dokud není poražena bída duchovní? Jak můžeme bojovat proti korupci, násilí, nespravedlnosti a každému útoku na lidský život a důstojnost, nenabídneme-li svědomí lidí nejprve světlo Evangelia a je-li z lidských, politických či ekonomických zájmů vyháněn Bůh?

Neměli bychom se divit slabému a neúčinnému evangelizačnímu úsilí. Úroveň takového života je často až natolik bídná, že křesťané už neznají základy vlastní víry. Soustavné vzdělávání věřících je zásadně důležité. Jak mohou věřící duchovně růst, jestliže každý týden neslyší nic víc než jedno

desetiminutové kázání a denně jsou hodinu pod vlivem masmediální masáže vládce světa a utápění se v internetu? Výmluva, že po deseti minutách lidé už neposlouchají, je lživá: jestliže je jejich schopnost soustředění tak omezená, jak to, že u televize vydrží celé hodiny?

Bez čistoty by křesťan, když předkládá Bohu prosby a oběti svých lidských bratří, postrádal zásadní vlastnost. Jedině díky čistotě vstupuje do „prostých“ vztahů s Pánem,

Čistota křesťana je znamením jeho spojení s pravdou, již je ukřižovaný a zmrtvýchvstalý Kristus. Toto životadárné spojení křesťan i umožňuje vyhybat se pokrytectví, dvojímu životu, v němž obelhává sám sebe, když se snaží spíše svádět než se obětovat. Kardinál Robert Sarah Den se již nachýlil

+++

VIIGILIE

Tomáši Reichelovi

NOC JEŠTĚ NEPŘÍČETNĚ

TAM, KDE JITRO

BY JIŽ ZEŠÍLELO

TICHO JE POUZE OZVĚNOU

ZBAVENOU SVĚPRÁVNOSTI

ECHA ECH

ZA DUŠEMI

PŘIDUŠENÝ

BOŽÍ DECH

Karel Křepelka

+++

KOMUNIKACI JE TŘEBA „ODZBROJIT“

Papež František uvádí: „*Sdílejte s jemností naději, která spočívá ve vašich srdcích*“ – to je námět, které papež zvolil pro Světový den komunikace 2025 a které bylo v úterý 24. září 2024 zveřejněno Svatým stolcem. Namísto agrese a vůle k nadvládě ať převládne šíření naděje, ochota k naslouchání a porozumění, vybízí papež.

Ať chceme nebo ne, hromadné sdělovací prostředky /HSP/ prosáklý přítomností a staly se součástí naší reality. Jsou uhrančivé, protože lidský mozek, jak se zdá, je prostředek na řešení sociálních rozporů. Je to hrozba, protože vystupňovaná působnost mozku pro sociální dění a pro vášně zaslepují rozum a někdy i pud sebezáchovy.

Existující studie HSP ve vztahu k duševnímu zdraví se obvykle soustředí na depresi a s ní spojené příznaky. Výzkumníci, které vedl Roy Perlis z Massachusetts General Hospital a Harvard Medical School prozkoumali vztah

mezi užíváním HSP a naštvaností u dospělých Američanů. Naštvanost či podrážděnost představuje sklon ke vzteku a otrávenosti a souvisí se zdravotními poruchami, horším duševním zdravím a sebevražedným chováním.

Tito výzkumníci zneužili data projektu COVID States Project, sebraná mezi listopadem 2023 a lednem 2024, která kromě mnoha dalších údajů zahrnovala odpovědi na dotazy ohledně používání HSP a také naštvaností, v rámci nějakého testu. Sledovali odpovědi od celkem 42 597 účastníků projektu. Jejich průměrný věk byl 46 let, necelých 60 procent byly ženy a 78,2 procent účastníků používalo denně alespoň jeden sdělovací prostředek..

Výsledky rozborů ukazují těsnou souvislost mezi častějším užíváním HSP a větší rozcíleností. Souvislost přitom vydržela, i když badatelé vzali úvahu úzkosti a deprese účastníků i další činitele. Nejvíce naštvaní jsou lidé, kteří se zdržují častěji denně na sledovaných sdělovacích prostředcích.

S větší naštvaností se rovněž pojí politická zapojenost a výbojnost. Sledování a sdílení politického obsahu je doslova návodem na podrážděnost. Podle výzkumníků se u mnoha lidí může roztáčet výbojná zpětná vazba. Narůstající naštvanost totiž podle všeho zvyšuje sklon lidí se zapojit na sociálních médiích, což jejich naštvanost žene do strašného rozsahu. Stávají se vězni vlastní zloby. /[Medical Xpress 22. 1. 2025. JAMA Network Open 8: e2452807.](#)/ Jako křesťané věříme, že se do nejvyspělejších sdělovacích prostředků zapojuje vliv Zlého Ducha. Jeho částečné vítězství je právě zneklidnění lidí, vystrašení a vyloučení jejich radosti a posílení výbojnosti, útočnosti a sebevražednosti.

Slovo „ozbrojený“ vždy existovalo v odsuzování, podezírání, pomstychtivosti. A to nejen v osobní, ale i sociální oblasti. Bývá to nasazené na frontě názoru, ideologie a ve válce proti opačným myšlenkám, zahnaným do kouta důvody, které neponechávají prostor pro společné vyjednávání. Je třeba hledat správnou skladbu „lidštějšího“ sdílení. Námět Světového dne sdělovacích prostředků 2025 - které zveřejňuje vatikánské tiskové středisko - přidává do této skladby další dílek s názvem, který zní jako výzva profesionálům v tomto odvětví: „**Sdílejte s jemností nadějí, která je ve vašich srdcích**“.

ODMÍTAT „VZOREC SOUPEŘENÍ“

Námět Světového dne sdělovacích prostředků zvolený na rok 2025 se zaměřuje na skutečnost, že „*dnes je sdělování příliš často hrubé, vystupňované, násilné, zaměřené na výboje a údery, a nikoli na vytváření podmínek pro dialog*“. Proto je třeba odzbrojit komunikaci, očistit ji od výbojů, a to „*od televizní slovní předvádivosti až po slovní války v HSP*“, kde „*hrozí, že převládne vzorec soupeření, odporování a vůle k převaze*“.

DŮVĚRYHODNÉ POSELSTVÍ

Odzbrojené sdělování se vyznačuje nadějí a pro křesťany „*je naděje „Osobou a tou je Ježíš Kristus*“. Tento typ sdělování „*je vždy spojen s nabídkou*

sdílnosti. Když mluvíme o křesťanské naději, nelze opomenout rodinu manželskou či duchovní, která prožívá Ježíšovo poselství tak věrohodným způsobem, že dává zahlédnout naději, kterou přináší, a dovede předávat či sdělovat Kristovu naději i dnes, a to skutky i slovy i obětí“. Tomáš BahounekOP

+++

NÁVRAT ZTRACENÉHO SYNA

NARŮSTÁNÍ PRÁZDNOSTI
DO PRASEČÁKU
VEZOU POMEJE
Z BLÁZINCE V OKRESNÍM MĚSTĚ
A NEBÝT HRŮZY CIZOTY
AŽ KOŇSKY PŘÁTELSKÉ
POFRKÁVÁNÍ TRAKTORU
BYLO BY PŘERUŠOVÁNO
SOTVA HLADOVÝM RYKEM PRASAT...
JEN JEDNO, V ÚSTRANÍ
A TEDY NA RÁNĚ
HRAJE SI S HLINÍKOVOU LŽÍCÍ
POKŘIVENOU
JAK KŘÍVKA RAMEN
MELANCHOLIKA NA ODDĚLENÍ
KDE JSOU ZAKÁZÁNY NOŽE
BYŤ I PŘÍBOROVÉ...
TICHO DORŮSTÁ
DO CINKÁNÍ JOBOVA STŘEDU
A TEN, KDO SE NAVRACÍ, VÍ
ŽE PO HMATU NENÍ PO SLEPU
A VÁHAVĚ NENÍ
BEZ PŘEDTUCH
VSTŘÍC JAK PRÁZDNOSTA
ZEJE MU BŮH
KAREL KŘEPELKA

+++

NEJEN MYSTIKA S ASKETIKOU, ALE TAKÉ VĚČNÉ DĚTSTVÍ

V roce 2004 byla v češtině vydána kniha *Příchod kosmického Krista: Uzdravení Matky země a počátek globální renesance*. Autorem je Matthew Fox, americký teolog, který byl přijat mezi protestantské episkopalisty poté, co byl exklaustrován z dominikánského řádu, protože upadl do panteismu. Zatvrzele prohlašoval svět za boha a klaněl se Kristu stejně jako slonům a žížalám.

Jádro knihy tvoří pokus vyjádřit podstatu kosmického Krista. Kristus je především spojovacím článkem, propojením, tmelem všech bytostí, věcí a událostí, svorníkem mikrokosmu a makrokosmu... Prof. Hana Librová uvádí:

„Častá historie: Mladý člověk vychovaný v ateistickém duchu konvertuje ke křesťanství. Horlivě a dychtivě se účastní obřadů a mládežnického života v církvi. Po roce dvou se „dá k sektě“ nebo experimentuje s východními náboženstvími. Ani u nich nevydrží. Pokouší se vyjít se střípky věrouk, které tam všude zaslechl, a vytváří si náboženství na vlastní pěst. Spokojen s ním však není. A tak to znovu zkusí - zajde na bohoslužbu do etablované církve a smutně odchází posílený ve vzdoru.

„Kostelní turistika“ nemusí být výrazem povrchní víry. Naopak, bývá projevem hlubšího hledání. Její příčiny není obtížné najít: Staré, komunistickou propagandou posílené vysvětlení poukazuje na údajný rozpor mezi morálkou hlásanou v kostelích a skutečným životem církve a jejích věřících. Významnější je však jiná stránka dnešního křesťanství: lidé odcházející z církve „hlasují svými nohama proti současnému náboženskému paradigmatu“, píše Fox.

*Jaké vlastně je „současné náboženské paradigma“? Sotva je můžeme označit jako konzervatismus. Například odpor církve proti interrupcím nebo proti soužití homosexuálů by mohl být důslednou a svým způsobem přiměřenou konzervativní odpovědí na závažné otázky dnešní doby. Pokud by si je ovšem teologové a církevní představitelé kladli. Ponecháme-li stranou odborné diskuse na některých teologických fakultách a v nemnoha odborných časopisech, pak můžeme říci, že **křesťanská teologie, jak ji věřící slyší v kostelích, není konzervativní, ale je zastaralá.** Jako by se bála nesnadnosti otázek a rizik odpovědí, drží se s odvoláním na kontinuitu a tradici víry osvědčených témat. Jen výjimečně slyšíme z úst kazatelů slova, která promyšleně reagují na stav a dynamiku světa. Slova, která by nedělala z Hospodina malicherného ochránce skupinky vyvolených. Čím větší je vnímavost člověka vůči krásám a radostem tohoto světa a čím naléhavější obava z důsledku civilizační tísně, tím větší je nespokojenost s tímto stavem náboženských výkladů. Čím větší a hlubší je touha po nalezení smyslu, tím intenzivnější bývá potřeba nalézt Boha Přesahovatele*

Takovým postojům odpovídá inklinace ke spiritualitě či mystické poloze víry, jejíž návrat předpovídají četní religionisté a vzácní teologové (populárním se stal výrok Karla Rahnera, že křesťanem budoucnosti bude mystik). Jakkoli tu nejsou k dispozici spolehlivé výzkumy, za přibližný indikátor můžeme považovat právě kostelní turistiku a četné náboženské konverze mladých lidí. A také čtenářský úspěch knih o mystice. /H. Librová „Mystika jako cesta k uzdravení Matky Země?“ In: Sociální studia. Fakulta soc. studií Masarykovy univerzity v Brně, 2/2005. S. 161-167. ISSN 1214-813X./

Dnešní hledači věčného smyslu života však přitom stojí před zkouškou poctivosti svého hledání, pokud sledují jenom své líbezné pocity a radostné zážitky a bratské vztahy s bohem, s lidmi a třeba i s ďáblem, a odmítají uznat, že to bývá spojeno s požadavky pokání, skromnosti a sebezáporu.

Kosmický Kristus je Foxovi „zjevitel božského ‚Já Jsem‘ v každém tvoru“ (180). „Božské tajemství a zázrak se odkrývá v jedinečné existenci každého atomu, každé galaxie, každého stromu, ptáka, ryby, psa, květiny, hvězdy, skály a každého člověka“ (180-181). Tato trvale přítomná myšlenka odkazuje na často citované věty sv.Tomáše Akvinského „každý tvor je svědkem Boží síly a všemohoucnosti a jeho krása je svědectvím Boží moudrosti“ (136), „každý tvor má nějakým způsobem podíl na podobě božského bytí“ (tamtéž).

Kosmický Kristus nepatří jen křesťanům. „Všechny národy, lidé a tvorové jsou pozváni ...“ (151). Syn Boží je Spasitelem všeho lidstva a celého světa.

Fox upozorňuje na to, že tradiční velikonoční kázání v západní církvi zapominají na slávu vzkříšení a zdůrazňují nevladařskou, pozemskou a lidskou povahu Ježíše Krista; nechápou ukřižování jako kosmickou událost. Např.text „když bylo poledne, nastala tma po celé zemi až do tří hodin“ (Mk 15, 33) i kosmické motivy v evangeliu (Mt 27, 51-55) se o velikonocích čtou bez výkladu, jako pohádkové ornamenty, kulisy.

Fox upozorňuje na **dvě větve mystiky**, přítomné v křesťanské duchovní tradici: Jedna má povahu **asketickou**, která chválí umrtvování smyslů: „Svatý Vavřinec Justinian ,třebaže mohl bezúhonně užívat svých očí, vzdal se rozjímání nad krásou přírody i listoví stromu, jež rostly v jeho vlastní zahradě““. „Svatá řeholnice jménem Sára žila po čtyřicet let ve skytském klášteře poblíž fontány a nikdy jí nevěnovala jediný pohled“ (53)

Druhá mystická tradice považuje tělo a smysly za součást božího daru. Je třeba se ponořit do ticha a samoty, smysly časem uzavírat ne proto, že by byly špatné, ale naopak tak cenné, že si zaslouží být udržovány v čistotě. Cílem je smysly spíše probouzet než umrtvovat...

Tuto mystickou větev, kterou Fox označuje jako „tradici zaměřenou na stvoření“ (52), představuje například Hildegarda z Bingenu, František z Assisi, Mistr Eckhart, Juliana z Norwiche... Za všechny až podezřele oslovující a skoro k nevěře aktuální citáty uvedme slova sv.Hildegardy z Bingenu: „Pokaždé, když lidi svými zlými skutky znečistí přírodní živly, použije Bůh lidské utrpení a pohromy, aby je opět očistil. Neboť Bůh chce zemi čistou a nedopustí, aby jí bylo ubližováno či aby byla ničena lidským konáním.“

V hledání obrotu se Fox obrací k jinému kulturnímu zdroji: Od Foxe se dozvídáme, že se má naše náprava inspirovat **ranými fázemi vývoje lidstva a přírodními národy**, schopnými se radovat z daru „*Matky přírody*“ ...

Fox nestojí o akademickou debatu, má předem jasno: „*Hovořit o moudrosti na půdě dnešní univerzity je jako hovořit o cudnosti ve veřejném domě*“ (22).

Na tyto podněty prozíratelně poukazoval papež František. Právě on to byl, kdo přivezl z Amazonie sošku Matky Země, Pachamany od primitivních národů a postavil ji v Římě na oltář. Samozřejmě, že nějaký fanatik z katolické Církve neměl nic lepšího na práci, než ji ukrást a hodit do řeky. Papež František se nikdy nehlásil k nějakému kultu matky Země. Učinil však jistý okázalý podnět, třebaže se zdálo, že marně. Zástupy zabedených ultrakonzervativců v katolické Církvi i mimo ni okamžitě spustily mediální povyk, že se prý snaží zavádět nějaký pohanský kult do Církve. Papež mlčel jako Pán Ježíš před Pilátem a farizeji, a držel se osvědčeného postupu: Nic nevysvětluj, protože nic nevysvětlíš tam, kde nemůže být nic vysvětleno. Samozřejmě, že papež nestavěl Matku země na roveň Matky Boží, ani ji nepředstavoval jako božstvo. Stejně mohla být postavena na oltář Věstonická venuše nebo Willendorfská venuše jako výraz úcty k lidem z doby paleolitu, u kterých se během tisíciletí vytratil původní monoteismus a z dávného preevangelia /Gn 3,15/ zůstala jenom naděje na příchod Spasitele světa. Proto velká ňadra a široké boky jako symbol očekávání narozeného Spasitele. Místo beznadějných diskuzí s přechytralými legalisty nastalo jen tlumení zastaralé dominance tradiční latinské římskokatolické církve západní, aby se mohla svobodněji utvářet římskokatolická církevní tradice asijská, stejně jako africká či amazonská.

Je to stálá Ježíšova výzva: *Nebudete-li jako děti, nevejdete...*, děti s čistým nazíráním a bezelstným přístupem, stejně jako uznání křesťana budoucnosti jako askety a mystika. Vždyť mystika se nedá oddělit od asketiky ani naopak.

Po pádu železné opony důrazně připomínal sv.Jan Pavel II. na Velehradě, že je třeba spěchat a využít mučednický rys Církve, osvobozené z bolševické totality a přinést bezideovému Západu radostné poselství evangelia. Nestalo se, pětatřicet let bylo promarněno úsilím o jiné věci než apoštolát a mučednický rys byl nahrazen žalostnějším rysem. Přesto se ve slovanském okruhu vyskytly lepší pokusy. Tak jsme s danou věcí zabývali v knize „*Krása a umění Božího lidu*“ (<http://www.cormierop.cz/KRASA-A-UMENI-BOZIHO-LIDU.html>)

a v díle „*Past nebo brána nebes*“, vydávaných v Olomouci v Matici C-M (<http://www.cormierop.cz/Popularni-kosmologie.html/>)

a souborně v habilitační práci „*Sociologický systém sociální nauky Církve*“ (<http://www.cormierop.cz/Sociologicky-system-socnauky-Cirkve.html>)

Konečně i v Křesťanské sociologii pro každého

<http://www.cormierop.cz/Krestanska-sociologie-pro-kazdeho.html>

publikované také rusky a čínsky.

<http://www.cormierop.cz/---.html>

<http://www.cormierop.cz/-tradicni-cinstina.html>

<http://www.cormierop.cz/-zjedncinstina.html>

Na téma „*Mystika lásky*“ bylo každé pondělí po celý rok 2004 kázáno v kostele sv. Michala v Brně a na téma „*Mystika krásy*“ bylo tamtéž kázáno každé pondělí celý rok 2006 (<http://www.cormierop.cz/MYSTIKA-KRASYS.html>), (<https://cormier.websnadno.cz/mp3-tomas-bahounek-op-mystika-lasky.html>)

Foxův pokus o spojení antropocentrismu s kosmocentrismem sice uvízl v panteismu, ale je pro nás podnětný pro překonání zastaralého theocentrismu kristocentrismem. Po Posledním Soudu bude mít každý podle sv. Tomáše podobu Ježíše Krista asi 32letého, a co víc - také vesmír po naplnění věků bude mít tuto podobu Krista Pantokratora, a své důstojné místo zde bude mít i Bohorodička, Matka Spasitelova, Matka Stvořitelova a Stánek Ducha Svatého.

V současnosti stojíme před faktem, naplňujícím proroctví sv. Jana Pavla II., že XXI. století bude patřit euroasii. Je otázka, zda římskokatolická Církev asijská ve všeobjímavém slovanském srdci cyrilometodějském vynese renesanci duchovního života lidstva tak, aby lidstvo dýchalo oběma plícemi, na Východě i na Západě. Třebaže bylo v čs. slovanském srdci mnoho promarněno, může se tak ještě stát. Papež František s Benediktem i se sborem biskupů slavně zasvětili Rusko Nep.Srdci Panny Marie. V Božím lidu vyrůstá očekávání, že se Bohorodička přičiní, aby právě největší slovanský národ přinesl duchovně vyhasínající Evropě a Západu nově prožívané evangelium a Boží spravedlnost. Tomáš Bahounek OP

+++

JIDÁŠ

(Petr Fialovi)

UŽ DÁVNO BRKEM Z PERUTĚ PADLÉHO ANDĚLA

VŠECHNA ČTYŘI EVANGELIA PŘEPSAL

NA CHVĚJÍCÍ SE LISTY OSIKY

VÍTR JE ČTE I V BEZVĚTRÍ

A JEN TO JE

NADĚJE

Karel Křepelka (WELES Vendryňský poetický
magazín 3/97)

+++

ZTRÁTA VZTAHŮ A CESTA K JEJICH ROZVOJI

Velkou těžkostí naší doby je ztráta vztahů. Hlavním činitelem této ztráty je věčný odpůrce a náš nepřítel, jemuž slouží ozbrojená komunikace, která zastrahuje a způsobuje oddělení, izolaci a opuštěnost každého jedince od ostatních. Všem dominuje osamělý dav a nástup diktátorů. Tím nastává nepořádek, chaos.

Jak obnovit tyto vztahy?

Odzbrojit sdělovací prostředky. Vyloučení škodlivých prostředků však samočinně nepřivedí příznivý výsledek ve vztazích.

Jak tedy příznivě obnovit vztahy? Uspořádáním všech, tedy návratem do náležitého pořádku, do kosmu.

Libovolné nakupení množství věcí nevytváří ani řád ani vztahy. Mezi věcmi je zapotřebí nějaký základ, podle něhož se dostávají do jednoty a do uspořádání. Základem je cíl, pro který se mnoho jedinců sjednocuje. Řád má svou jednotu z cíle. Množství a jednotu pro nějaký cíl, kterou vytváří buď příroda nebo lidská vynalézavost, to jsou prvky vymezující řád čili kosmos. Kdo chce rozumět vzájemným vztahům kolem sebe, ten musí chápat vztah jako poměr a uspořádání čili řád jedné věci vůči druhé věci

Látkovou příčinou je množství, tvarovou příčinou je jednotu, účelovou příčinou je smysl, pro který se množství spojuje, účinnou příčinou je důvtip, totiž lidský rozum, nebo ten, který účelně uspořádává dění ve světě a dává věcem řád. Mezi přírodními věcmi je množství vztahů proto, protože sebemenší průběh ve světě je uspořádán, míří k svému cíli. Také věci jako jedinci jsou navzájem vázáni zařízeními a podřízeností, vzájemnou uspořádaností a podřízeností vůči cíli.

Jaké jsou vzájemné vztahy věcí? Předně je to vztah, o němž máme zkušenost. Jeden prvek bez druhého nemůže existovat jako skutečný jedinec.

V řádu jsoucná jsou důvěrné vztahy postižitelné rozumem. Základní vztah jsoucná k přiměřené činnosti je vyjádřen pojmem přirozenost.

Prvním základem vztahů mezi věcmi je kvantita. Jedna kvantita může měřit jinou kvantitu. Kvantita se vyjadřuje číslem. Proto vztahy mezi čísly jsou vztahy mezi kvantitami.

Podle číselného poměru zkoumá estetika symetrii a proporce (např. je zaveden zkušeností ověřený důkaz o "zlatém řezu", že se poměr zlatého řezu nutně líbí a uplatňuje v umělecké tvorbě.). V harmonii např. modulace barev až do určitého stupně se dá zjistit, že mnohé, co připadá našim smyslům jako příjemné, je podloženo matematickými a aritmetickými poměry. Fyzikální stav zvuků a barev závisí na fyziologických procesech organismu. V tom je hmotná základna složitého jevu umělecké tvořivosti a záliby v umění.

Co se vztahuje k jednotě? Třeba stejnost, podobnost a totožnost.

Druhý základ vztahů jedné věci k druhé spočívá v činném působení a v trpném přijímání toho, co činný základ způsobuje.

Také v tomto druhu vztahu se setkáváme s obecným vztahem mezi možností a uskutečněním.

Každé vnímání působí účinně vlivem vztahu k vnímanému předmětu. V tomto působení jsou různé stupně.

Prožívané vnímání věcí působí na orgány a stává se pro ně nevyčerpatelným zdrojem potěšení a povzbuzení a dává podněty k činnosti.

Prvním projevem je vnímání,

druhým je tomu odpovídající duševní stav,

Třetím projevem je činnost. Pokud jsou tyto duševní projevy v souladu s rozumem, tak dosahují většího výsledku radosti.

Třetí základ vztahů jedné věci k druhé spočívá v tom, že jedna věc je měřitelná druhou věcí.

Vztah rozumu nebo smyslů ke skutečným věcem je zase přirozeně přiměřený podle vztahu "možnost a uskutečnění", kdežto věci samy o sobě jsou lhostejné k tomu, jestli jsou poznávány nebo nikoli.

Závislost vzniku věcí nebo trvání a bytí na příčinách patří do toho druhu vztahů.

Každý vztah prozrazuje nějaký řád. Řád má v sobě nutnou přiměřenost základů k cíli, a to jak základů hmotných, tak základů účinně působících.

Existence vztahů je spojena a začleněna do přírodního řádu ve všech jeho druzích.

Třetí druh vztahů má svou důležitost, danou základem poměřování věci druhou věcí. Ze vztahu k vlastnímu předmětu je určeno také rozumové poznání, ba i jednotlivé vědy jsou přesně vymezovány vztahem k vlastnímu předmětu. V tomto směru se dopouštěl velké chyby i Max Planck, když se snažil vymezovat obory věcí z hlediska fyziky. Nutně se uchyloval do subjektivnosti.

Vztah je velká a závažná část skutečnosti.

Další vlastnost uspořádaných věcí

Určení pojmu místa a tím také prostoru souvisí s místním pohybem těles. Otázka, co je místo, vzniká z místního pohybu. Místo je něco jiného než těleso ležící na místě, protože různá tělesa mohou po sobě zaujmout totéž místo, a těleso se může přesunout na jiné místo, než mělo předtím.

Těleso zaujímá místo, místo a prostor pojme těleso a není částí tělesa. Místo musí být stejné jako těleso na něm. Vymezování místa nemůže být něčím jiným, než první nepohyblivou hranicí toho, co obklopuje.

Každé těleso je zařazeno do řádu, do souvislosti s jinými tělesy, které navzájem působí. Vesmír je vyplněn tělesy a jejich působením a pohybem. Jsou navzájem ve stálém styku. Těleso vřazené do této souvislosti je na svém místě, a když se pohybuje, tedy mění své místo. Jenom bezprostřední dotyk tělesa, které obklopují jiná tělesa, má ráz místa.

Tato bezprostřednost dotyku hmotou nebo energií je vyjádřena slovem "první" čili je to přímý dotyk. Proto pohybuje-li se těleso, nebere s sebou dřívější místo, nýbrž přichází do styku s jinými tělesy a jakoby do objetí jiných těles a jejich působení. Všechno se děje v určitém pořádku, nikoli zmateně. Místo se nepohybuje s tělesem, které zaujalo nové místo. Místo totiž zůstává nepohnuto s pohybem tělesa, které v něm bylo obsaženo.

Samo sebou však obklopující těleso může být a je v pohybu. Pokud je obklopující těleso ve zhuštěném stavu, tedy je pro jiné těleso neproniknutelné, ale jeho pole obklopí těleso přiřazené do blízkosti a působí na pole tohoto tělesa.

Vztažnost míst a prostoru byla vyjádřena, třebaže Newton učinil skutečnost prostoru naprostou. Každé určení místa a prostoru nějakého tělesa je vztažné k jinému určitému tělesu a nemá vztah k něčemu naprosto nehybnému. Otázka o nehybnosti soustavy vztažnosti během dějin prošla svými změnami až k teorii relativity u Einsteina.

Z toho se vyvozuje kategorie "kde" a znamená přítomnost věci na nějakém místě, a to hmotné věci s kvantitativními rozměry, a takto kvantitativním stykem má věc své "kde". Takový způsob je způsobem, určeným kvantitativně. Přitom místo obsahuje a pojímá věc s její rozměrností; věc je pojata, kdežto místo pojímá věc.

Je však případ lidské duše oživující tělo, že není pojata na místě, nýbrž sama - tím, že utváří tělo, obsahuje tělo. Tento způsob přítomnosti na určitém místě lze označit za způsob vlastní vtiskujícímu tvaru. Jiné duchovní bytosti jako anděl nebo Bůh jsou na určitém místě přítomny na způsob činnosti, protože nemají kvantitativní rozměrnost, takže nemohou být pojaty místem.

Místo se liší od prostoru pouze v mysli, zatímco ve skutečnosti spočívá skutečnost prostoru v tom, že souvisí s rozsahem těles a je měřítkem tohoto rozsahu. Místo však má tuto skutečnost.

Měřit něco může pouze lidský rozum, který je ovšem přitom vázán na skutečnost rozměrů, v nichž se těleso nachází.

Vědecké poznání dosvědčuje, že v celé přírodě vládne podivuhodný řád čili kosmos. Kdykoli člověk při svém ovládání přírody odmítá uznávat původní řád, hned se mu všechny schopnosti a síly k ovládání přírody rozplývají pod rukama. Dokonce se výsledky jeho snažení obracejí proti němu samému. Porušuje totiž řád, který je vtisknut všemu stvoření.

Lidským zaviněním se nejen v lidském okolí, ale také v lidském nitru prosadila úchylka od řádu. Na přirozené úrovni ji nebylo možno překonat. Došlo k přerušení vztahu mezi lidským nitrem a okolím.

Stvořitel se však smiloval nad trpícím stvořením a poslal svého vlastního Syna k obnově řádu a života. Zvolil k tomu cestu lidské přirozenosti. Bylo to nanejvýše vhodné proto, že se právě v člověku ona úchylka od řádu naplno projevila: především přerušením spojení mezi lidským nitrem a okolím. Ježíš Kristus svým dílem, smrtí a jejím překonáním nadpřirozeně obnovil platnost řádu a ohrožený život v člověku i v celém vesmíru. Obnovil živé spojení mezi lidským nitrem a okolím. Ježíš Kristus má tedy význam nejen pro člověka, ale pro celý vesmír. Kristus má dosah nejen všelidský, ale také vesmírný.

Obnova lidského nitra i okolního vesmíru zahrnuje následující postup:

- Kristus-Vykupitel,
- obnova spojení živého lidského nitra a okolí, - člověk a jeho práce,
- lidská rodina,
- význam ženy pro obnovu člověka a světa, a hlavně Panny Marie.

Ve vesmíru je každá duše pro Boha v Kristu:

Bylo by však zúžením domnívat se, že duše lidského jedince je určena pro Krista. Svět se dovršuje ve společenství mezi osobami, takže i mezi dvěma dušemi trvají nějaké vztahy.

Ve vesmíru směřuje každý duch k Bohu, a každá skutečnost kolem člověka, i hmotná, je pro lidskou duši:

Žijeme ve vesmíru. Proto se musíme zbavit netečnosti vůči skutečností příliš malým nebo příliš blízkým, právě tak, jako vůči skutečnostem příliš velkým či příliš vzdáleným. Kořeny bytí každého z nás sahají nesmírně daleko. Naše duše oživuje buňky našeho těla. Prostřednictvím hmoty neseme v sobě nerozlučitelné spojení všech vlivů a sil, působí na nás jako na živé organismy. Svou hmotnou stránkou během života také vstřebáváme mnoho vlivů vzdálených i blízkých, pozemských. Ještě výraznější a pro nás jako lidské bytosti vlastnější je působení vesmíru a bližšího pozemského okolí na naši duši. Nelze se domnívat, že by naše tělo přijímalo tyto vlivy docela nezávisle na duši. Všechno, co tělo přijímá, osvojuje si také duše, a to na své úrovni a svým způsobem. Nemůže však uniknout styku s vesmírem, třebaže v duchové podstatě jsme svobodní a můžeme se rozhodnout, zda se některému vlivu poddáme nebo zda mu budeme vzdorovat.

Souvislost mezi oběma uvedenými předpoklady přináší závěr:

Spjatost duší s Bohem a světa s dušemi se musí chápat jako souvislost složek a celku jediné skladby. Bůh zaměřuje všechny prvky vesmíru k sobě. Působení Ježíše Krista, vtěleného Syna Božího přesahuje oblast lidské činnosti a dotýká se celé skutečnosti, včetně hmoty. Dílo Vtělení bude dovršeno teprve tehdy, až všechno, co je, bude opět přivedeno ke konečné jednotě s Vykupitelem a Středem všeho.

Plnost Krista vychází z celého stvoření (Ef 4,13). Dílo stvoření pokračuje dál. Na základě vzájemné propojenosti mezi duší, hmotou a Kristem, přispívá člověk svou prací nepatrně, přesto však skutečně k dovršení podmínek Kristovy plnosti. I když je třeba jasně rozlišovat pozemský pokrok od růstu Kristova království, přesto má velkou důležitost pro Boží království, pokud přispívá k lepšímu uspořádání lidské společnosti.

Lidský život lze dělit na činný a trpný, podle prostého rozlišení, že to, co neděláme zapojeným způsobem, to trpně podstupujeme. Trpnosti se uplatňují nejenom jako nezbytné odezvy našich činností. V odezvě a ve svobodě se vynořujeme sami ze sebe pouze nepatrným krůčkem. Je toho málo, co v sobě, ve svém nitru opravdu známe a co skutečně ovládáme, a ještě méně je toho, co známe a ovládáme v okolí. Všude v našem nitru i v našem okolí jsou nejasnosti,

obtížené přísliby a hrozbami. Duchovním úkolem křesťana je objasnit a oživit je přítomností Krista.

Mezi naznačenými silami je jeden druh těchto sil, který podporuje lidské snažení a vede k úspěchu. Jiné síly však znesnadňují lidskou cestu k dokonalosti, omezují lidské schopnosti rozvoje.

Spolupráce s Kristem na obnově člověka a světa:

Člověk ve svém narušeném nitru i v okolí může uznat, že přijímá nějakou poruchu jako Bohem dopuštěnou. K takovému uznání však smí dojít až na konci řady činů, nikoli na začátku. V prvním okamžiku, totiž na prahu svého setkání s poruchou, musí člověk vycházet z přesvědčení, že Bůh touží osvobodit člověka od této nesnáze, že člověku přeje všechno nejlepší, a že má zájem, aby člověk na cestě k dokonalosti uspěl. Odtud vyplývá postoj člověka vůči poruše v nitru i kolem sebe, která teprve nastává. Čím rozhodněji se člověk v této chvíli ze všech brání všemu, co pro něj vyplývá z dané poruchy svého nitra a okolí, tím lépe se shoduje se záměrem a činností Boží.

Jestliže se ovšem rozšíří porucha v okolí (třeba proděravěním ochranné ozónové vrstvy kolem Země nebo jejím znečištěním chemtrailovým zásypem či zmagnetizováním), pak člověk má přesto ze všech sil pokračovat ve vnitřním odporu. Neustává-li v odporu vůči dané poruše, ale přijímá ji s vírou, otevírá se mu nový rozměr, v němž Bůh může přeměnit toto zlo v dobro, třebaže je celá věc z lidského hlediska ztracená. Tohle je však stanovisko nesmírně vzdálené od onoho nečinného odevzdání se do Boží vůle. Člověk nemůže naplnit Boží vůli pouhým nečinným postojem, pouhým přihlížením. S Boží vůlí je však zajedno jedině tehdy, když užívá všech svých sil a schopností v práci, ve které tvořivě přispívá ke zlepšení poměrů. Třeba svým uměleckým dílem zkrášluje okolí poruchou zešedivělé, odbarvené či zmagnetizované.

Během putování Božího lidu dějinami náš svět roste a zraje. Růst a zrání vesmíru probíhá dvojím způsobem: oddělováním špatných prvků a spojováním celků, které každý člověk kolem sebe buduje. Tento pohyb, dosud málo okázalý a spíše skrytý, se nám zdá být příliš pomalý, nevýrazný. Jak by ne. Vždyť pohyb vesmíru je příliš dlouhý proti měřítku lidského života. Přesto lze očekávat, že Kristova přítomnost se pojednou rázem prosadí. Tím dospěje zlidšťování světa k vrcholu - ke zbožštění. Tehdy se ve světě prosadí Boží vláda naplno a dokonale, a prosadí se natrvalo a nezvratně. Do té doby zůstává každé lidské úsilí o rozvoj podmínek sjednocení lidského nitra s okolím nedokonalé. Do té doby bude stále ohrožené novým zvratem a rozkolem. Přesto očekávání nové země nemá oslabovat, ale spíše povzbuzovat k úsilí o zvelebení této země.

Některé signály ve světě svědčí o růstu úsilí o následování Krista dobrovolnou chudobou nebo přinejmenším skromností, potěšující chudého Ježíše Krista. Všude po světě se objevují příznaky šířící se snahy lidí o takovou dobrovolnou chudobu. Vedle hrdinství, projevujícího se okázalými výkony v

okolním světě, se víc a více objevují projevy přirozené odříkavosti a trpného hrdinství.

Silným podnětem je přitom snaha o pevnější spjatost s okolím.

Nezastupitelnou úlohu přitom plní žena. Ve chvíli, kdy člověk prochází tak hlubokou proměnou, může osvětlená žena pomoci člověku, ohroženému úpadkem. Nedostižným vzorem zůstává Panna Maria, Matka Boží, neboť je výjimečné pouto mezi touto ženou a celou lidskou rodinou i s jejím životním prostředím. Stejná žena, která se stává biblickým vzorem, má své poslání v konečném výhledu světa a člověka, vyjádřeném ve Zjevení svatého Jana. Je to žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy. (Zj 12, 1) Můžeme říci: "žena" podle míry kosmu, podle míry celého díla stvoření.

Nezměrná láska, která vyzařuje z této Matky a vytváří životní prostředí, v němž dítě vyrůstá v osobu, znamená pro Matku obět' a zřeknutí se sebe samé až k ztrátě vlastní osobnosti, až k ztrátě vlastní tváře.

V blahoslavené Panně se žena ujímá velkého úkolu v zápase lidstva o obnovu tváře země. Tato prostá dívka z lidu naplno otevřela své nitro, aby se mohlo stát prvním pozemským příbytkem samotného Boha. Svět je člověku dán ke zvelebení, aby mu toto okolí bylo pravým domovem. Avšak vykojení rozumných tvorů z řádu věcí a jeho důsledky, jakož i novodobé zprůmyslnění, ke kterému mužná civilizace vzepjala dnešní společnost, nedůstojně poznamenává okolí a porušuje jeho účelnou skladbu a krásu.

Jak neslýchaně daleko jde Bůh, tvůrce a pán všech věcí, když se "rozhoduje zjevit sebe samého" člověku! Jak překračuje hranice nekonečného "odstupu", jaký dělí Stvořitele od stvoření!

Když Bůh od věčnosti zamýšlel povolat člověka k "*účasti na božské přirozenosti*" (2 Pt 1,4), můžeme říci, že zároveň zamýšlel jeho "*zbožštění*" v souladu s jeho dějinným postavením, takže i po pádu do hříchu je Bůh ochoten "vykoupit" tento odvěký úmysl své lásky "zlidštěním" Syna, spolupodstatného s Otcem. Celé stvoření, a bezprostředně člověk, nevychází z úžasu nad tímto darem, který mu byl dán v Duchu svatém: "*Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna*" (Jan 3,16).

Ve středu tohoto tajemství, ve středu tohoto úžasu víry stojí Maria. Ona, svatá Matka Vykupitele, se o něm dověděla jako první: "*Vždyť jsi přece porodila - k úžasu přírody - Tvůrce svého přesvatého.*" (sv.Jan Pavel II., Redemptoris Mater, 51) Tomáš Bahounek OP

+++

KDO POTĚŠÍ JEŽÍŠE VE SVATOSTÁNKU

Celý svět řízený pyšnou a povýšeneckou velmocí se soustavně přičiňuje zbavit Mne, tvého Spasitele, domova. Nakonec nacházím příbytek kdesi v ústraní. Když ale jde o trvalé místo Mého pobytu, říkám, že lišky mají svá doupata, ale sám nemám, kde bych hlavu složil. Můj příbytek bývá často

uzavřený a nepřístupný, a tím pádem i mnoha lidmi přehlížený a zapomínaný. Jako jsem od počátku Mé veřejné působnosti zrazován, tak bývám opuštěn i od všech, kdo se navenek tváří jako Moje rodina.

I když jsem opuštěný, přehlížený či zavrhovaný, nikdy neztrácím naději, že Mně navštívíš a potěšíš.

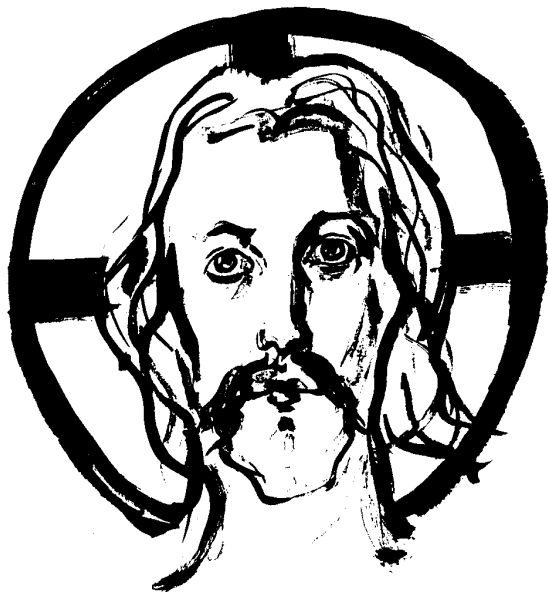
Neříkej Mi, že nevíš, kde přebývám. Přebývám tam, kde nacházím útulek a nepřecházím z domu do domu. Je to právě tam, kde Mi upravuješ čistý příbytek, podáváš Mi vodu k osvěžení a steleš Mi měkké lůžko. Nemám na dveřích honosnou reklamu, která by nabízela Moje jméno jako obchodník na trhu. Divíš se, jak může Mé pokojné Srdce tak důvěrně a srozumitelně odpovídat tvému srdci zrovna tak, jako srdci každého z lidí? Nechápeš, jak může promlouvat někdo, kdo je mlčenlivý? Mlčení lidí svědčí o nedostatku sdílnosti. Moje mlčení je výrazem hlubokého pohnutí. Co nedokážeš ty, toho jsem schopen sám svou mocí. Nemluvím jen ve vichřici či v zemětřesení, ani v pouhém ohni, ale i v tichém vánku. Tak promlouvám k tvému chápavému srdci tichým šepotem. Pokud je na světě místo, kde se Mé Srdce rozdává bez hlaholu trub a řinčení polnic, tedy je to na Mé slavné hostině lásky. Celým svým Srdcem tě zvu k slavné hostině Mé lásky. Když si uděláš čas na to, abys Mne potěšil, tak tě Mým vlastním tajemným tělem uvedu do té podivuhodně pokojné řeči. Tu řeč si osvojíš jen jejím častým používáním. Ach, kdo Mne nenechá opuštěného ve svatostánku a přinese Mi potěšení!

Tisíckrát proklínaný, soustavně opomíjený širokými masami odlidštěného lidu, pohrdaný a zavrhovaný mocnými a bohatými, trpělivě čekám v zapomínaném svatostánku na tebe, kdo Mne potěšíš. Nedbej na smečky vlků v beránčím rouchu, kteří se skrývají za Mým obydlím. Nedbej na ustrašené sluhy mocných a zapomeň na to, že se v nejednom biskupském rouchu a pod leckterým kardinálským skrývá osel nebo i antikristův poskok. Když někdo posvětil osla bude z něj posvěcený osel. Když se někdo zaslíbí satanovi, bude z něho prokletý antikrist. Takoví Mne neuvidí ani kdybych jim potřel oči vlastní slinou jako slepci u rybníka Siloe.

Jenom ten Mne najde, kdo Mne zapomínaného potěší. Zajímá tě, do jaké pouště musíš dojít, abys zaslechl líbezný šepot andělů a zaposlouchal se do písne trávy vlnící se vánkem? Tady jsem vzdálen světským reklamám a všemu digitálnímu hemžení. Lidem světa a jeho falešnému vládci se zdá, že jsem docela umrtven a v bezvědomí, ve skutečnosti v ústraní svatostánku bdím a neustále vydechuji Mého Ducha Svatého. Nuže, buď ve střehu, ať nemineš ani okamžik navštívení Mého oslaveného Těla. Tvoje návštěva Mého příbytku, kde Mne můžeš potěšit, je jedinečná příležitost k tvému nalezení vlastní totožnosti. Je to tvůj zájem, že Mne potěšíš. Sám si přeji tvou potěšitelnou přítomnost, ve které můžeš být ode Mne prodchnut Mým dechem, v němž ti účinně navěky vtiskují pravou životní inspiraci.

Nestačí ti jenom slyšet. Slyš a naplno se vydej slyšenému. Moje Slovo je

pronikavé. Laskavě a něžně sestupuje do všech záhybů tvé bytosti. Ve svém

odvěkém mlčení pronáším věčnou řečí Pravdu tvého života. Tak navenek vyjadřuji Mou podstatu. A ty přilneš k Mému Slovu, když v temné víře osvěžiš. V Mém Nejsvětějším Srdci pronáším slavné památne Slovo: „Vezměte, toto je Mé Tělo, toto je Má Krev.“

Potěšíš Mne, když se osvěžiš a posílíš z Mého stolu. Tato hostina je připravena právě pro tebe, ať jsi kdokoli. Nikoho předem nevylučuji z účasti. Uchvácený, skloň se před Mým Srdcem, které ti nesu na dlani. Kéž by tepna tvého srdce přilnula k samému Mému

Nejsvětějšímu Srdci, když v tobě už dávno proudí jen Moje královská Krev!

Nezbývá ti, nežli žasnout, nad tím, jak můžeš být ty, kdo Mne chceš potěšit tak hluboce vnitřním a skrytým životem, povznášen i navenek k vládě nad celým vesmírem. Docela bez jakéhokoli raketového, plazmového či jiného světského motoru. Jsem vnitřním Slovem Mého věčného otcovství, protože Moje maličkost s Otcem jedno jest. Když na sebe přijímám tvou lidskou přirozenost, abych konal také zde službu vnějšího Slova, nepozbývám tím onu vlastnost vnitřního Slova. To zůstává v Mém otcovství, ale přitom to proniká do tvého srdce, aby ho zušlecht'ovalo.

Vracím se do mlčení velebnosti věčného otcovství a rozmlouvám už jedině s Mým otcovstvím, a to velebnou řečí. A přesto říkám, že chci k tobě promlouvat ze svého tajemného úkrytu v podobě tvé všední potrawy. Je to tajemná stanice ve světě jako tvým smyslem dostupné místo pro setkávání poutníků, putujících vesmírným časoprostorem s nebem vypouklým do světa. Co k tomu ještě dodat, když už je všechno vysloveno? Slovo, které zde pronáším, je chápání a milování všech těch darů poznání, poskytnutých během dějin Mého vykoupeného lidu. Je to Slovo ducha a života, vnitřní slovo Mého čistého Srdce.

Přesto stále toužebně čekám na tebe, kdo Mne v temné víře navštívíš a potěšíš. Vždyť tě přece stvořuje jedině pro Mne, abys se Mnou rozmlouval a potěšoval Mne

Modlím se s tebou k našemu slavnému otcovství na nejvyšším místě, abys mohl stále více otevírat své srdce Mým, vyšším, nadlidským způsobem k laskavému pronikání Mé Pravdy, Mé Lásky a Mé Krásy, neboť jsem, který

jsem. Moje Pravda se ti dává slyšet, aniž by pronášela nějaká tvým smyslům dostupná slova. Rázem však vstupuje do tvého srdce, aby celé přetvořila v Moje Srdce Nejsvětější. Poprosíš Mě, když Mne potěšíš svým voláním: Přijď, Pane, Maran atha! Uvidíš, že přijdu. Neopozdím se. Tomáš Bahounek OP

+++

DIVA TURZANENSIS

PANNA MARIA BERE PODÍL S ŤUHÝKY
A SMÝČÍ S NIMI V TRNÍ
ZDOBENÉM HALŽÍ Z HASNOUCÍ PERLETĚ
JEŠTĚRKY
JEN KVĚTINY ODHOZENÉ
ZA HŘBITOVNÍ ZDÍ
TLENÍM PŘIPOMÍNÁJÍ RŮŽENCOVOU KRÁLOVNU
POPELNÝM VICHREM
BŮH JAKO VĚCHTEM ČLOVĚKA
SMÝKÁ JOBEM
JENŽ V NÁRUČÍ DRŽÍ
LEBKU Z KNĚŽSKÉHO HROBU
A TA JAKO POTULNÝ HEREC
ZA MÁZ KOŘALKY
DŘÍ SKONÁVÁNÍ SLOV
PROMLOUVÁ VŠEMI HLASY PŘÁTEL:
VODA, RZIVÁ HŘBITOVNÍ VODA
PROLITÁ HRDLEM SLOVA

Karel Křepelka

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

JAK TO, ŽE SE ZDÁ ROZHŇEVANÝ, KDYŽ JE TAK PLNÝ LASKY-

Služebník: Pane, tři věci mne naplňují překvapením. Především, že jsi nade vše laskavý a dobrý, a přece tak přísně odsuzuješ hříchy. Když se zamyslím nad tvou přísnou spravedlností, volám v roztoužení: Ach, nešťastní, kdo kdy zhřešili! kdyby totiž věděli, jak mlčky a bez váhání přísně potrestáš každý hřích i u svých nejmilejších přátel, spíše by si vyrvali zuby i vlasy, než aby tě kdy urazili hříchem. Tvůj hněvivý pohled je tak přísný, tvá nevole a tvé odvrácení tak nesnesitelné, a běda, tak otřesná jsou tvá hřmějící slova, že pronikají duší i srdcem. Ach, Pane, skryj mne před svou rozhněvanou tváří a nečekej s pomstou na mne až na onom světě. Tuším-li pouze, že s nelibostí odvracíš svoji tvář ode mne, obtíženého hříchy, nemohu to snést a je mi to horší, než všechno

nepřijemné na tomto světě. Jak může, můj Pane a Otče, snést ubohé srdce pohled na tvoji rozhněvanou tvář? Když více přemýšlím o tvé rozhněvané tváři, mou duši zachvátí takový děs, že se všechny moje síly a mohutnosti chvějí a nic s tím nemohu spravit. Snad to přiblíží obraz zatahujícího se nebe, kdy mraky rozráží burácející hrom, jenž otrásá zemí, a když se blesky křížují v divoké spleti a doráží na ubohého poutníka. Ať se nikdo nespolehá na tvé mlčení, neboť právě ono předvídá záhy propukající bouři. Pane, tvá rozhněvaná tvář je i lidem spravedlivým a bojícím se tebe nesnesitelným peklem. nechci ani pomyslet na to, jak bude hrozné pro zlé a hříšné, až budou zírat na tebe rozhněvaného v poslední den. ó, běda, běda těm, které čeká tato hrůza!

Pane, divím se tomu, neboť právě ty nám promlouváš o své lásce a vlídnosti.

Věčná Moudrost: Jsem nezměnitelné Dobro, jsem stále stejný - neměním se. To, že se jinak jevím, pochází od různosti těch, kteří mne sledují - buď že jsou obtíženi hříchy nebo jsou jich prosti. Jsem láskyplný svou přirozeností, ale přece jsem strašným soudcem zločinů. Chci, aby se mne moji přátelé báli jako děti a jako děti mne milovali, aby je bázeň chránila před hříchy a láska s něžnou věrností se se mnou spojila. (bl.Jidřich Suso, O věčné Moudrosti IX)

+++

APOKALYPSA PLNÁ NADĚJE A RADOSTI⁹

Bůh je nejen bezmoc lásky, ale také velmoc lásky. A tady se teprve se ukazuje rozdíl mezi námi a Bohem. Nikoli my, nýbrž Bůh vede naši lásku k dokonalosti, i když se to navenek nezdá.

Bůh je bezmocný, dokud svobodně neodpovíme z plného srdce na jeho lásku. Jakmile svobodně odpovíme na Boží lásku, s níž nás obdarovává svými hřivnami, a která předchází našemu rozhodnutí, znamená to, že na jedné straně splníme Boží vůli, což bývá nepohodlné, ba bolestivé, a na druhé straně jsme si vzájemně oddáni v lásce, v přátelství a vzájemnosti. Když tedy svobodně odpovíme na Boží lásku láskou z celého srdce, láskou, která je ochotna něco obětovat, i když to bolí, potom nám přichází Boží moc na pomoc, potom Bůh povede naši začínající a vždy ohrožitelnou a ohroženou lásku k dokonalosti. Když tomu porozumíme, osvítí nás velebnost Boha, kterého zvěstuje Pán Ježíš.

Bůh chce, abychom se zastávali jeden druhého: to je láska k bližnímu. Bůh také chce, abychom byli spolu šťastni v lásce a něžnosti, v přátelství a vzájemnosti. Sotva splníme Boží vůli a změníme svůj život podle vůle Boží, - POTOM se dříve nebo později ocitneme v útrapách a v utrpení; ALE potom se také ukáže velmoc Boží lásky, která nás vysvobodí z těchto útrap a z tohoto utrpení. Musíme nejprve přemýšlet o lásce k bližnímu a o její nouzi a pak také říci něco o přátelství a vzájemnosti a jejich utrpení.

Bohu nestačí, aby byl milován sám, nýbrž touží být milován v člověku. Když milujeme svého bratra, svou sestru, tedy milujeme Boha. V Novém Zákoně je psáno, že kdo říká, že miluje Boha, a nenávidí bratra, je lhář. Bůh tedy chce být milován v člověku! Avšak láska k bližnímu, uskutečňovaná důsledně, bez

ustupků, přináší v tomto světě utrpení. Copak mám tomu zločinci, který se vůči mně choval nespravedlivě, jednoduše odpustit? To by mě pak ten druhý ještě více zneužíval. Když se děje sousedovi bezpráví, mám zajít na úřadu, či k tomu, kdo mu ukřivdil, a protestovat a pomoci sousedovi k jeho právu? Pak se ale stanu neoblíbeným. Kdo se bez rozmyslu pustí do tohoto prostého přikázání lásky k bližnímu, ten se snadno octne v nouzi a utrpení. Člověk prý musí umět rozvažovat, s vlky výt - potom to k něčemu vede: neboť lež má dlouhé nohy a nespravedlnost bují velkolepě.

Sigmund Freud dlouhou dobu tvrdil (než posléze našel a přijal Pána Ježíše), že přikázání lásky k bližnímu je nerozumné, že to nelze uskutečňovat, a přikázání lásky k nepříteli je dokonce nesmyslné. A Heinrich Heine píše ohledně křesťanské lásky k nepříteli posměšně: "Mám ty nejpokojnější úmysly. Moje přání jsou: skromná chalupa, došková střecha, ale dobrá postel, dobré jídlo, čerstvé mléko a máslo. Před oknem květiny, před vchodem několik krásných stromů; a pokud mne chce Bůh učinit docela šťastným, dovolí mi zakoušet radost, že na těch stromech bude viset šest až sedm mých nepřátel. Dojatě a srdečně jim před jejich smrtí odpustím všechny křivdy, které mi v životě napáchali - zajisté, má se odpouštět nepřítelům, ale ne dříve, než jsou pověšeni." Je však přikázání lásky k bližnímu a k nepříteli opravdu tak nerozumné, jak míní Sigmund Freud a posmívá se Heinrich Heine? Chce se na nás opravdu přiliš?

Copak se snad pomátl Maxmillián Kolbe, když šel dobrovolně na smrt za otce tří dětí v Osvětimi? Pomátli se snad všichni křesťané - biskupové, kněží, laici, když se důsledně zasazují za chudé, vykořisťované a ponižované, a jsou tajnou policií či jiným komandem smrti zatýkání, věznění a vraždění? Pomátli se křesťané, když protestují proti porušování lidských práv. a poté mizejí v odlehlých táborech s ostnatými dráty? NE? Nepomátli se. Berou prostě přikázání lásky k bližnímu vážně.

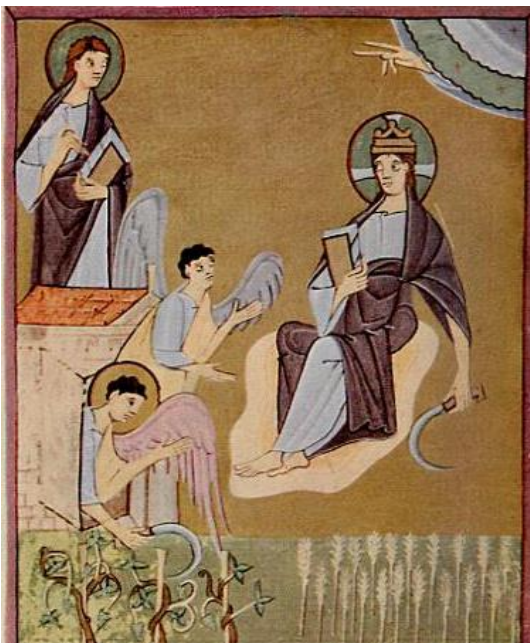
Ježíš Kristus dobře ví, že jeho Otec má ještě jiné ruce než jen ty naše. Proto volá: *"Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské."* (Mt 5, 10a6) Můj Otec, říká Ježíš, bude pomáhat lásce a spravedlnosti k vítězství, neboť můj Otec se raduje z lásky a ze spravedlnosti. Ovšem k tomu, aby mohl Bůh dokonat moc lásky, lásky často pošlapané, musí láska teď nyní začít. Zbytek obstará Bůh. Tak to míní Pán Ježíš!

Pohlédněme na to z hlediska Knihy zjevení: /Zj 14,14-19/ **14A** **pohleděl jsem, a hle: bílý oblak, a na tom oblaku sedí kdosi podobný Synu člověka; měl na hlavě zlatý věnec a v ruce ostrý srp.**

15A **jiný anděl vyšel z chrámu a silným hlasem volal na toho, který seděl na oblaku: „Spust' svůj srp a žni, poněvadž přišla hodina žnutí, neboť doschla žatva na zemi.“** **16A** **ten, který seděl na oblaku, vrhl ten svůj srp na zem a země byla požata.**

17A **jiný anděl vyšel z toho chrámu, který je v nebi; i ten měl ostrý srp.**

18A jiný anděl vyšel od oltáře, ten, který má moc nad ohněm. I zavolal hlasitě na toho, který měl ostrý srp: „Spust' svůj ostrý srp a ober hrozny s révy země, protože její zrna dozrála.“ 19I vrhl anděl svůj ostrý srp na zem a obral révu země a vrhl to do velkého lisu Božího hněvu.

Sedící na oblaku je Pán Ježíš; přichází kvůli žnám. Bílý oblak je dobré znamení. Jsou to tedy žně v příznivém smyslu, totiž shromáždění vyvolených, kteří vytrvali ve víře. V tomto příznivém smyslu se užívá obrazu žní v evangeliích (Mt 9, 37—38; 13, 30; Jan 4, 35—38). někdo by však chtěl vidět Pána Ježíše jako soudce a mstitele bezbožníků

žně vyvolených činí sám Vykupitel. Žně bezbožných je

svěřena andělovi, aby na nich provedl trest Boží.

Bamberská apokalypsa nám ukazuje obraz provádění Božího soudu. Syn Boží se zlatou korunou sedí na oblaku jako vládce na nějaké světlé lenošce. Nad ním se z oblaku vynořuje ruka. Dává pokyn k zahájení. Kdy udeří hodina Posledního soudu je známá jenom Otci nebeskému. Na ten pokyn shůry pouští Pán Ježíš levou rukou srp na pozemské políčko se zralým obilím. Boží posel vychází pak z chrámu a srpem zahajuje vinobraní na přilehlé vinici.

Všichni zrajeme ke konečným žnám, dobří i zlí. Blížící se soud je útěchou dobrým v jejich soužení, i výstrahou zlým k obrácení.

„Pane života, neustále si připomínám, že na všech mých údech ve dne v noci

proto chci své tělo uchovat čisté.

*Vždy pamatuji na to, že ty, Nejvyšší vědomí,
vládneš mé duši; proto se chci ze všech sil snažit,
abych ze svých myšlenek a úvah vypudil veškerou nepravdu.*

*Stále mám v paměti, že jsi provždy usedl
na pevný trůn v mém srdci;*

*proto chci z něho vyhánět všechnu nízkost, všechno zlo,
aby v něm jasně zářila jen láska.*

Vím, že každé jednání je projevem tvé síly;

proto chci každým svým skutkem

hlásat jenom tebe“ (Rabindranáth Thákur Tagore Praha 1973 Lyra 4).

LÁMÁNÍ CHLEBA

PŘI LÁMÁNÍ CHLEBA

POLEHLÉ OBLÍ

LÁME SE V KOSTECH

STÉBÁLKA PŠENICE

LOMÍ SE V KOLENOU

A ZRNO JESTLIŽE NEZEMŘE...

JEN LÁSKA

OHÝBÁ V NÁS

SCHYLJE SE LÁME

V KŘÍŽI.

Karel Kiepelka

+++

DESATERO A POVĚRA UMĚLÉ INTELIGENCE /5/

NEPOKRADEŠ.

NEBUDEŠ KRÁST!

V hebrejském originále se používá slovo krást či loupit především ve smyslu unést za účelem prodání do otroctví (např. Dt 24,7). Smyslem sedmého přikázání tak není nutně jen ochrana osobního vlastnictví, ale také ochrana lidské osoby a její svobody. Majetek získaný poctivou prací je v biblickém pohledu požehnáním od Boha a jakékoliv zcizení či svévolné ničení majetku druhého je činem proti Bohu a jeho dobrotě.

Biblický pohled na vlastnictví je tedy veskrze pozitivní, avšak je zde přítomen i prvek kritického odstupu k němu a požadavek jeho správné míry. Podle knihy Přísloví (Př 30, 8—9) by člověk neměl být ani moc bohatý, aby nezpychl, ale ani moc chudý, aby nebyl ze své bídy nucen krást. Obojí krajní postavení vede k tomu, co odmítá Pán Ježíš, a to je otročení majetku (mamon).

Přesto je majetek vnímán stále jako dobrý dar Boží, a dokonce jako určitá část uskutečnění našeho lidství. Člověk potřebuje nějaký majetek, aby mohl být plně člověkem. Důležité ovšem je, aby člověk nežil kvůli práci, ale aby pracoval kvůli životu. Proti tomu se v moderní spotřební společnosti šíří workholismus čili „závislost na práci“ stejně jako líné bezdomovectví, spokojující se s hmotným minimem.

Umělá inteligence má značné možnosti, jak lidstvu prospět, ale také široké využití v oblasti útoků na svobodu, majetek i život lidí. Kromě četných příkladů kyberkriminality je zde také možnost zneužití umělé inteligence. Tomáš B

+++

2 ARÉNY OSVĚTIMI

A LEŠTÍ JIMI STŘÍBRNÉ STOLNÍ
NÁČINÍ PRO SEDER V RÁJI
K PADESÁTEMU VÝROČÍ
VYVRAŽDĚNÍ RODINNÉHO
TÁBORA V OSVĚTIMI

8. 3. 1944

Karel Křepelka

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCH.ŽIVOTA CT.PATRIKA KUŽELY OP
Larcher–Meynard Rozjímání o životě a ctnostech sv.Otce Dominika

Z francouzštiny přel. Br.Patrik M.Kužela OP

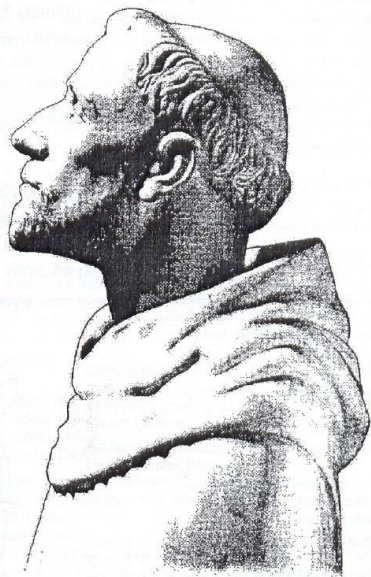
2.úterek Láska svatého Otce Dominika k bližnímu

Mé přikázání je to, abyste se milovali vespolek, jako jsem já miloval vás.
Jan, 15,12.

1. Pozorujme OHNIVOST a ŽIVELNOST Dominikovy lásky. Jako miloval Boha v něm samém, tak miloval i bližního, protože je obraz Boží. Byl se sv.Pavlem dlužníkem všech lidí: „Jsem zavázán Řekům i Neřekům, moudrým i nemoudrým“ /Ř 1,14/, a to proto, že viděl v bližním Boha a Boha měl vždycky za cíl, jen k němu přiváděl duše žádnou nevyjímaje, jen kvůli němu pracoval pro všechny stejně pečlivě a usilovně. Věděl, že jeho práci lásku čeká zpravidla leda nevděk, rány, pronásledování a potupa ale nic nedovedlo ochromit jeho lásku, poněvadž měl na mysli jen Pána Ježíše. '

Když Dominik miloval takovou silnou, šlechetnou a oddanou láskou všechny lidi, jak něžně teprve miloval svoje bratry, a jak mateřsky! Rovněž všechny ostatní řeholní řády zahrnoval zvláštní láskou a mluvil o nich jen s obdivem.

Milujeme-li my Ježíše doopravdy, budeme i bližního milovat touž čistou láskou jako náš svatý Otec, a živelnější láskou než všechny ostatní budeme milovat lidi, kteří jídají s námi u téhož rodinného stolu

nebeského Otce. "Milujeme se vespolek, jako on nás miloval." Ale abychom milovali tak čistě, jak Bůh žádá od srdcí jemu zasvěcených, nespolehejme na své přirozené sympatie a antipatie. Nemilujeme druhé pro jejich schopnosti, družnost či bystrost ani pro žádnou přirozenou přednost, tím méně kvůli majetku, milujeme jediné kvůli Pánu Ježíši, abychom se jemu líbili. Na všechny a na sebe s nimi se díváme jako na údy jednoho a téhož těla, jehož hlava je Kristus.

2. - Láska našeho svatého Otce nebyla neplodná a nečinná - sv. Dominik—pracoval, ani nezůstávala v citech a ve slovech, nýbrž byla činná a činorodá. Dominik pracoval s nezdolným zápalem pro všechny, jeho láska se rozpínala nejen na křesťany a žijící pohany, ale dokonce i na zavržence. S nimi cítil takovou soustrast, že na ně mohl pomyslet jen se slzami v očích. Neodplácel zlé zlým a zlořečení zlořečením, naopak činil dobře tomu, kdo mu ubližoval. S jakou láskou vítal kajícíky ve zpovědnici! Objímal je, nevědomým napovídal, jak se to dělá, a vybízel je k vytrvalosti v předsevzetích, a aby po druhé přišli zas. Navštěvoval vězně a 'těšil je srdečným hovorem. Nikdy jste od něho nezaslechli trpké či urážlivé slovo, ani lichocením či zlomyslnost. S dojemnou dobrotou těšil choré bratry, snášel je v jejich slabostech, a tak potěšit jako on, to neuměl nikdo. Když musil trestat chyby proti přísné řeholi, uměl cítit s viníkem, a když ukládal pokání, až plakal. Po svých dlouhých bděních obcházel bratry po celách, žehnal je svatým křížem, a s koho se snad ve spaní smekla přikrývka, zakryl ho. Hleděl, aby bratří měli všeho dostatek a leckdy mu nezbylo než vyprosit si pro ně pomoc zázračnou. Konečně ke kdekomu se choval vlídně k chudým jako k bohatým, k židům i k nevěřícím. Však ho také měli všichni rádi - vyjma kacíře, protože do těch bušil slovy a zahanboval je ve věroučných hádkách a v kázáních. Ale i je vybízel k lítosti kde mohl. Aby nasytil chudé, poprodal kdysi všechny knihy a rozdal i co měl na živobytí. Ale tu přijde ještě chudá vdova a žádání peníze. Co teď? Nabídne prostě chuděře sám sebe, že půjde prostě do otroctví za jejího syna.

Naše láska k bližnímu sotva sahá tak daleko, že bychom se odhodlali prodati za otroka z lásky k neznámému chudákovi. Zříkejme se tedy aspoň své náročnosti vůči bratřím, hledme jim být příjemní podle Boží vůle a vycházejme jim vstříc. Nejvíce se zalíbíme svatému Patriarchovi a staneme se jeho miláčky, když se budeme věrně cvičit v této ctnosti tolik doporučované v evangeliu dobře modlit! Nevstali bychom nikdy od modlitby, abychom nedostali více síly k přemáhání svých chyb a k získávání stavovských ctností. V nich bychom našli klid v každém rozrušení, odvahu v souženích, světlo v pochybách. Ale což divu, že odcházíme od modlitby stále stejně prázdní a nuzní, slabí, zmítaní, vrtkaví, když se modlíme tak málo usebraně, pokorně, důvěrně a s tak malou věrou a láskou! Prosme o přímluvu sv. Otce Dominika, abychom dostali ducha modlitby. On nikdy

neprosil Boha o něco, aby to nedostal. A my bychom měli pochybovat, že nám nedovede vyprosit tuto tak vzácnou milost, prosíme-li ho o to důvěrně, pokorně a budeme-li prosit vytrvale? O, náš svatý Otče, prosíme tě tedy jako apoštolové Pána Ježíše: "*Doce nos orare / nauč nás modlit'!*" Vypros nám ducha modlitby, bez něhož nebudeme nikdy tvoje pravé děti.

Uctivejme dnes první tajemství bolestného růžence, agónii Pána Ježíše v Olivové zahradě, a prosme na přímluvu přesvaté Panny a svatého Dominika o milost překonat nechuť k modlitbě.

Vnitřní a vnější umrtvování svatého Otce Dominika

Ti však, kteří jsou Kristovi, ukřižovali své tělo s vášněmi a žádostmi.

1. - Pozorujme, jak náš svatý Otec prováděl vnitřní mrtvení. - Od útlého mládí vypověděl Dominik bezohledný boj vášním a po celý život nesložil zbraně jako statečný žák Ježíšův v této válce. Jednou ho zastihl na cestě prudký liják, lilo jako z konve - a Dominik měl radost z toho nečasu jako z jiných protivenství, dal se do zpěvu a silným hlasem.

Zabývejme se dnes 1. tajemstvím radostného růžence, Zvěstováním, a prosme na přímluvu přesvaté Panny a svatého Dominika o ctnost pokory.

Jsou to : hluboké pohrdání sebou samým a žhavá touha býti v opovržení u druhých z lásky k Ježíšovi, "jenž sám sebe zničil". Vyhýbal se všem příležitostem, kde by si mohl získat pozornost a úctu, Skrýval jak jen mohl své dary, své ctnosti a zázraky: smuten a sklíčen odcházel z míst, kde ho přijímali s okázalou uctivostí, a raději chodil tam, kde se setkával s potupou a posměchem. Tak se ho jednou tázali, proč raději pobývá v Carcassonně než v Toulouse? Odpověděl: "*Je mi milejší to město, kde se mi lidé víc vysmívají!*" .

Jeho celý zevnějšek i oděv, všechno jevílo, jaké opovržení má sám k sobě, Na konec před smrtí dychtil po všem, co by ho mohlo snížit .Prál si vykonat svoji generální zpověď v přítomnosti dvanácti Otců. A když se dověděl, že představený kostely Panny Marie duteontské, kam ho bratři narychlo dopravili, prohlašuje, že nedá jeho tělo přenést jinam, nýbrž že prostě zůstane na místě pochováno, pravil Dominik živě: "*Ne, ne, jediné místo pro mne je pod nohama mých bratrů. Odneste mne odtud, abych nezemřel tady a abyste mne mohli pochovat v našem kostele.*"

Jak jsme my daleko od dokonalosti tohoto svatého vzoru!

Dotkne-li se nás kdo ostřejším slovem, nezahrnují-li nás lidé zrovna vděčností, pozorností a uctou, jak nás to mrzí, bolí a hryže a bere nám chul k práci! Rozplačme se nad svou bídou a zapřísahejme našeho svatého Otce, aby nám vyprosil tu opravdovou pokoru srdce, kterou sám čerpal v srdci Ježíšově abychom se stali hodnými svého povolání, které nás zavazuje pracovat! ze všech sil k větší slávě Boží a k spáse duší.

Zabývejme se dnes 1.tajemstvím radostného růžence, zvěstováním, a prosme na přímluvu přesvaté Panny a svatého Dominika o ctnost pokory.

VĚZENÍ

TOLIK KŘÍŽŮ
A JEN JEDEN SPÁSY
BOLESTI NEUBÝLO
RADOSTI NEDŘIBYLO
A JSOU I TAKOVÁ VĚZENÍ
LÁSKY, TOUHY I NADĚJE
NA KTERÁ SE LÁMAL
STAVEBNÍ KÁMEN Z GOLGOTY

Karel Křepelka

„Vyhlička je mizerná. Skrz ty mříže vidím šibenici, skrz tu šibenici odstátej drát a skrz ten drát hřbitov.“

+++